

РЕШЕНИЕ

№ 7170

гр. София, 10.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 02.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8587** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск от [фирма], ЕИК[ЕИК],представявано от В. С. С., със съдебен адрес [населено място],ул. В.,№ 1,ет.2,офис 8,чрез адв. М. С. срещу Национална агенция за приходите (НАП), за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 300,00 лева, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № F305545 от 04.12.2017г. г., издадено от директора на офис „М.“в ТД на НАП С., състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на предявяване на исковата молба -02.09.2020г. до окончателното изплащане на задължението.

Ищецът, редовно призован, се представлява в открито съдебно заседание от адв. П.,преупълномощен от адв. С., който поддържа исковата молба. Претендира присъждане на разноски. Представя списък на разноските по чл. 80 ГПК (л. 28)

Ответникът - Национална агенция за приходите, е получил препис от исковата молба и в законоустановения срок е депозирал писмен отговор от 27.10.2020 г., с който оспорва предявения иск по основание и размер. Оспорва се размерът на претендираното обезщетение с довод за прекомерност на заплатеното по н.а.х.д. № 4510/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО,19 състав адвокатско възнаграждение.

Ответника се представлява в открито заседание от юрк. М. , която моли за отхвърляне

на иска , като неоснователен и недоказан, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение претендирано в настоящото производство.

СГП в открито съдебно заседание чрез прокурор Стоян Димитров, дава заключение за основателност и доказаност на предявения иск.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба и отговора на исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

От доказателства, събрани по приобщеното н.а.х.д. № 4510 по описа на Районен съд София за 2019 г. се установява, че с наказателно постановление № F305545 от 04.12.2017г. г., издадено от директора на офис „М.“в ТД на НАП С., на ищеца, на основание чл.261,ал.1 от Закона за корпоративното подоходно облагане(ЗКПО), е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 500 лева ,за нарушение на чл.92,ал.2,във връзка с ал.1 от ЗКПО.

По повод подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК] жалба срещу наказателно постановление № F305545 от 04.12.2017г. г., издадено от директора на офис „М.“в ТД на НАП С. , е образувано н.а.х.д. № 4510 по описа на Районен съд София за 2019 г. С решение № 143332 от 17.06.2019 г. съдът е отменил наказателното постановление, като видно от отбелязването, същото съдебно решение е влязло в сила на 11.07.2019 г.

От представения по н.а.х.д. № 4510 по описа на Районен съд София за 2019 г. договор за процесуално представителство, правна защита и съдействие от 12.03.2019 г. (л. 8), инкорпориращ в съдържанието си и упълномощителна сделка, се установява, че ищеца е упълномощил адв. М. С. да му оказва правна защита и съдействие и да го представлява във връзка с образуваното н.а.х.д. по описа на СРС по подадената жалба срещу наказателно постановление № F305545 от 04.12.2017г. на директора на офис „М.“в ТД на НАП С. до приключване на делото пред всички съдебни инстанции, като е договорено възнаграждение в размер на 300,00 лева. Налично е отбелязване в договора, че договореното адвокатско възнаграждение от 300,00 лева е платено от клиента в момента на неговото сключване.

Видно от книгата по н.а.х.д. № 4510 по описа на Районен съд София за 2019 г. жалбата срещу наказателното постановление е изготвена и подписана от адв. М.С., по делото е проведено едно открито съдебно заседание (23.05.2019 г.) в което, видно от съдебния протокол, ищецът е бил представляван от адв. Ц., преупълномощена от адв. С..

Предвид установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Предявеният осъдителен иск е процесуално допустим – подаден е от активно легитимирана страна, която твърди, че е претърпяла имуществени вреди в размер на 300,00 лева, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № F305545 от 04.12.2017г. на директора на офис „М.“в ТД на НАП С., състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление по н.а.х.д. № 4510 по описа на Районен съд София за 2019 г.

Разгледан по същество, искът е основателен.

В съответствие с нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4 ЗОДОВ обезщетението

обхваща всички имуществени и неимуществени вреди причинени на гражданите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Тъй като имуществената отговорност по ЗОДОВ е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността. Искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205, ал.1 АПК).

Деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца /по аргумент от нормата на чл. 154, ал.1 ГПК, вр. чл.144 АПК/ е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ в процесния случай (с оглед фактическите твърдения на ищеца) включва в кумулативна даденост:

1. наличие на административен акт;
2. незаконосъобразност на административния акт, установена с влязло в сила съдебно решение;
3. наличие на причинена вреда и нейния размер;
4. причинна връзка между незаконосъобразния административен акт и настъпилия вредоносен резултат;

Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на неимуществени вреди /Решение № 13344 от 25.10.2012 г. по адм. дело № 1539/2012 г., III о. на ВАС и др./.

В процесния случай и четирите предпоставки са доказани.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно постановление № 2 / 2014 г. от 19.05.2015 г. на Върховния касационен съд и Върховния административен съд, делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноси в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност.

В процесния случай се доказва издаване на наказателно постановление № F305545 от 04.12.2017г. на директора на офис „М.“в ТД на НАП С., с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ищеца. Установи се, че същото наказателно постановление е отменено с влязло в сила съдебно решение, поради което първите две предпоставки са налице.

Доказаха се претърпени от ищцата вреди в размер на 300,00 лева. В производството пред въззивната инстанция (Районен съд София)ищеца е представляван от адв.М. и от адв.Ц. , която е осъществила процесуално представителство в проведеното открито съдебно заседание. Представен е договор за правна защита и съдействие от 12.03.2019 г. (л.8 по н.а.х.д. № 4510 по описа на Районен съд София за 2018 г9), съдържащ и отразяване, че ищецът е заплатил на упълномощения адвокат уговорения хонорар в размер на 300,00 лева на същата дата. Договорът за правна помощ е частен

свидетелстващ документ, който при липсата на основания, поставящи под съмнение доказателствената му стойност, следва да бъде ценен като достоверен източник на данни за връзката между извършеното от клиента плащане на сумата на адвокатския хонорар и същия договор. Най-късната достоверна дата на договора за правна помощ по аргумент от нормата на чл. 181, ал. 1, пр. 5 ГПК би била 23.05.2019 г. – денят на проведеното открито съдебно заседание, в протокола за което, съдебният състав е удостоверил представения по делото договор за правна защита и съдействие.

Предвид горното, доказана е третата предпоставка на фактическия състав на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – претърпяна от ищеца вреда.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл. 4 ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат. Наличието на релевантната за спора причинна връзка е възприето с Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС, според което „при предявени пред административните съдилища искиове по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон“. Наличието на тълкувателно решение в посочения смисъл изключва, по аргумент от нормата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, необходимостта от излагане на нарочни мотиви във връзка с доказаност на причинно-следствена връзка между наказателното постановление и претърпените от ищеца вреди.

Предвид изложеното искът е доказан по основание.

Относно размера на иска, съдът счита следното:

От мотивите на Тълкувателно решение № 1 / 15.03.2017 г. по тълкувателно дело № 2 / 2016 г. на ОСК на ВАС следва, че в рамките на исковото производство на преценка подлежи и заявеното възражение на ответника, че размерът на претендираното обезщетение не е съобразен с принципа на справедливостта, заложен в нормата на чл. 52 ЗЗД. Именно в исковото производство, съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение, който да отговаря на критериите на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата - да е „обоснован и справедлив“, т.е. да е съразмерен на извършената правна защита и съдействие и да обезщети страната за действително понесените от нея вреди от причиненото ѝ от държавния орган непозволено увреждане, без да накърнява или да облагодетелства интересите на която и да е от страните в производството.

Предвид факта, че ЗАНН и НПК към датата на приключване на устните състезания по нахд № 4510/2019г. по описа на СРС не предвиждат правната възможност за възстановяване на сторените в съдебните административнонаказателни производства разности (Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. по т. д. № 7/2008 г. на ВАС, ОСК), съдът дължи произнасяне по заявеното от ответника възражение, че размерът на претендираното обезщетение е прекомерен, т.е. не е справедлив.

Във връзка с горното и като взе предвид, че макар спорът за законосъобразността на наказателно постановление, издадено по реда на ЗКПО, да не се характеризира с голяма фактическа и правна сложност, пълномощникът на ищеца в същото производство е изготвил сравнително обстоятелствена жалба, заявил е конкретни

доказателствени искания, преупълномощил е адвокат, който да участва е лично и проведеното по н.а.х.д. № 4510 по описа на Районен съд София за 2019 г. открито съдебно заседание, поради което възнаграждението на упълномощения от ищеца адвокат, уговорено в минималния размер, установен в нормата на чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 / 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в размер на 300 лева, настоящият съдебен състав не намира за прекомерен и съответстващ на действителната фактическа и правна сложност на делото по оспорване на НП.

Поради това и предявеният главен иск, като основателен и доказан, следва да бъде уважен за целия претендиран размер.

Основателността на главния иск обуславя основателността и на акцесорната претенция на ищеца за присъждане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 300,00 лева, считано от датата на предявяване на иска в съда (02.09.2020 г.) до окончателното изплащане на задължението.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски.

На основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ предвид уважаване на предявения главен иск, основателна е претенцията на ищеца за присъждане на сторените в производството разноски - в общ размер на 325,00 лева, в т.ч. 25,00 лева – заплатена държавна такса (подлежаща на възстановяване от ответника в пълен размер предвид нормата на чл. 10, ал. 3, изр. 1 ЗОДОВ) и 300,00 лева – адвокатско възнаграждение (заплатено от ищеца съобразно приложения договор за правна защита и съдействие от 01.09.2020 г.– л. б). Към датата на договаряне и плащане на възнаграждението на 01.09.2020 г. е в сила нормата на чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която минималното възнаграждение за настоящето съдебно производство е 300 лв. Договореното и заплатено изцяло в брой адвокатско възнаграждение е в този минимален размер и съответства на фактическата и правна сложност на спора, поради което и на основание чл.78, ал.5 ГПК възражението на ответника за прекомерност е неоснователно.

Искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.10,ал.4 ЗОДОВ, е допустимо, но неоснователно предвид изхода на спора. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран съдът

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], обезщетение за претърпени имуществени вреди, в размер на 300,00 (триста) лева, причинени от незаконосъобразно наказателно постановление № F305545 от 04.12.2017г. г., издадено от директора на офис „М.“ в ТД на НАП С., състоящи се в направени от ищеца разноски по обжалване на същото наказателно постановление по н.а.х.д. № 4510 по описа на Софийски районен съд за 2019 г., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата от 300,00 лева, считано от датата на предявяване на иска (02.09.2020 г.) до окончателното изплащане на задължението. ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК],

разноски по делото в размер на 325.00 (триста двадесет и пет) лева .
Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред
Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от
съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: